WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 42 16 OKT. 1965

„Ik begrijp niet waarom ze JOU nooit 'ns scheren!"

OOM DONALDS BRIEVENBUS

IDA DE LEEUW, Zwolle. Hoe gaat het met je gymnastiekclub? Nog steeds op dinsdagavond? Veel plezier ermee en doe maar goed je best!
ANJA HEIDEMAN, Hengelo. Nou, ik heb de groeten van je vader aan Wolfje gedaan hoor! Dat overkomt hem niet iedere dag... de groeten krijgen van een vader! Nog veel plezier thuis met ons blad.
MARLEEN, ELSJE en NELLIE HAMELINK, Sluiskil. Wat gezellig, een brief van drie zusjes! Nou, jullie staan heel gezusterlijk met zijn drietjes in de brievenbus hoor! Fijn hè?
RENE MUS, Rotterdam. Wat jammer, hè, van je adres. Maar kun je de Donald Duck toch wel iedere week lezen? Ik hoop het maar! Schrijf je nog eens?
GERIE VAN RIJN, Den Haag. Ik moet je de hartelijke groeten doen van Kwik, Kwek en Kwak. Zij hebben geen echte vakantie, maar nemen zo af en toe een fijne snipperdag!

Vergeten jullie niet, duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: „OOM DONALDS BRIEVENBUS", als je schrijft naar Postbus 792, Amsterdam.

ONS ZIEKENLIJSTJE

CECILIA DOUWES, 14 jaar, spaart allerlei speldjes, postzegels en ansichtkaarten. Wie helpt haar verzameling vergroten? Haar adres is: Maria Stuartlaan 17, Eindhoven.
JANTJE VAN DE REST is pas 4 jaar en hij is dol op gekleurde kaarten en suikerzakjes. Stuur je er eens een? Zijn adres is: Sanatorium Sonnevanck, Paviljoen 3, Harderwijk.
GRIETJE HOLWEKDA zou zo graag eens wat gezellige post ontvangen, ze ligt in: Sanatorium Sonnevanck, Paviljoen 3, Harderwijk, en is 12 jaar.
ALKO VAN IDDEKINGE ligt in het Sanatorium Klokkenberg, Breda, en is een verwoed speldjes- en postzegelverzamelaar. Schrijf hem eens, misschien kun je met hem ruilen?
DIKKIE LODEWIJK spaart vooral Nederlandse postzegels en zegels van de overzeese gebiedsdelen. Jij ook? Zijn adres is: Prins Frederikstraat 34, Willemsoord (O.).

ELSJE JUNGEK is dol op konijntjes en spaart daarom ook foto's en kaarten van deze leuke pluisbeesten. Haar adres is: De Gaarde 175, Den Haag.
MARISKA DE VRIES is 12 jaar en verzamelt.... speldjes! Ze vindt het óók leuk een ansichtkaart te krijgen. Haar adres is: Algemeen Ziekenhuis, Kinderafdeling, kamer 303, Heerenveen.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 35 zijn:
1e prijs: Marianne Schie, Nw. Haagdijk 26 a, **Breda;** **2e prijs:** Herman uit de Bosch, Zeagmolenstraat 32, **Goes;** **3e prijs:** Ben-André Garstenveld, **Den Helder;** Jeannet Gardien, **Den Haag;** Ina en Koos Flikkema, **Uithuizen;** Yolande en Madelon Veruers, **Kortenhoef;** Henkie v. d. Berg, **Kampen;** Betsie Klaassen, **Terwinselen;** Wim en Gerard Striekwold, **Eerbeek;** Agnes Kampman, **Vilsteren (gem. Ommen);** Kinderen v. Braeckel, **Temse (België);** Hendrik Sikkema, **Broeksterwoude;** **4e prijs:** Marjan Jansen, **Utrecht;** Hans v. Dijk, **Amsterdam;** Ine Willemsen, **Axel;** Bert Bakker, **Almelo;** Annemarie v. Dijk, **Wageningen;** Hens v. d. Ven, **Nieuwerkerk a. d. IJssel;** Jeanlen Dirks, **Eindhoven;** Adrie v. Peperstraten, **Onde Tonge;** Carmen Bakker, **Duitsland — 6806 Viernheim;** Elly Jongbloed, **Hoogeveen;** Roel Dekker, **Hoogvliet;** Riny Bode, **Naarden;** Jan Webbink, **Dordrecht;** Harry Visser, **Sneek;** Bernadette Garthoff, **Halfweg;** Hans Grond, **Simpelveld;** Tjerk Boonstra, **Middelie;** Janneke Reitzema, **Kottum gem. Kantens (Gr.);** Ies Korteweg, **Marknesse;** Ali Hendriks, **Smilde.**

De oplossing van prijsvraag nr. 40 is: **Gorilla.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 42

Toen een paar weken geleden de grote Duckfamilie een bezoekje ging brengen aan de dierentuin, had een van de oppassers een grapje uitgehaald. Hij had verschillende bordjes weggehaald en vervangen door andere, waarop de letters van de dierennamen helemaal door elkaar waren gezet. Maar voor de slimme Ducks was dit geen bezwaar. Zij konden het toch wel lezen. Toen ze alle namen weer goed hadden geret, zagen ze bovendien dat de eerste letters van de dierennamen, achter elkaar gelezen, de naam vormden van een van de familieleden. Kunnen jullie deze naam ook vinden?
Schrijf deze naam op een briefkaart en stuur die vóór 21 oktober naar redactie DONALD DUCK, postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart en zet in de linkerbovenhoek: „OPLOSSING NR. 42", en daaronder wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

WALT DISNEY

Dagobert Duck

Hè, die ellendige vliegen!
zzz
zzz

Prachtig! Ging daar een hand omhoog voor twintig?

PETS!
zzzzz

Dat is me ook een mooie! Die zit me daar tegen zichzelf op te bieden! Nou, van mij mag hij, hoor!
Twintig gulden? Dank u!

Iemand weet vast meer van die vaas! Hoe zou hij anders twintig gulden over hebben voor dat oude prul?

KLAP!

Die ouwe daar biedt steeds meer! Zou hij er meer van weten? Zou dat soms de beroemde en vermiste Hausfliegvaas zijn? Dat moest haast wel!

De vent blijft zijn bod maar verhogen! Hij weet vast meer van die vaas af!

Als het inderdaad de beroemde Hausflieg-vaas is, moeten we hem kost wat kost in handen krijgen!
En bij elke klap van Dagobert stijgt het bedrag, tatdat . . .
Za, nu ben je er geweest, mispunt!
VERKOCHT! Aan die meneer daar met de hoge hoed op, deze prachtige vaas voor de luttele som van vijfduizend gulden!
BONK!
Vijfduizend?! Het MOET de Hausflieg-vaas zijn!
En wij grijpen er naast!
Hoge hoed? Nèe maar, het is oom Dagobert!
Hee, oom Dagobert, waarom hebt u in vredsnaam die oude vaas gekocht, dat waardeloze prul?
Welke oude vaas?
Grutjes, wat een lelijke oude vaas!
Hier is uw prachtige vaas, meneer! Ik krijg vijfduizend gulden van u, alstublieft!

MIJN vaas? VIJFduizend? Haha, loot me niet lachen, man!
Deze meneer maakt geen grapjes, oom Dogobert. U heeft die vaas GEKOCHT!
U heeft het geld ervoor geboden, nu zit u eraan vast!
Je bedoelt . . .
Ja!
Vierduizend . . . snik . . . vijfduizend . . . snik . . .
Oooooh! Ik kan geen volwassen eend zien huilen!
En hier is uw schitterende vaas, meneer! Ik wens u er heel veel genoegen mee!
Tjonge, heb IK even een goeie dag! Moeder de vrouw zal het niet geloven!
Een dwaas is van zijn geld af voor hij het weet . . . snik . . . snik!

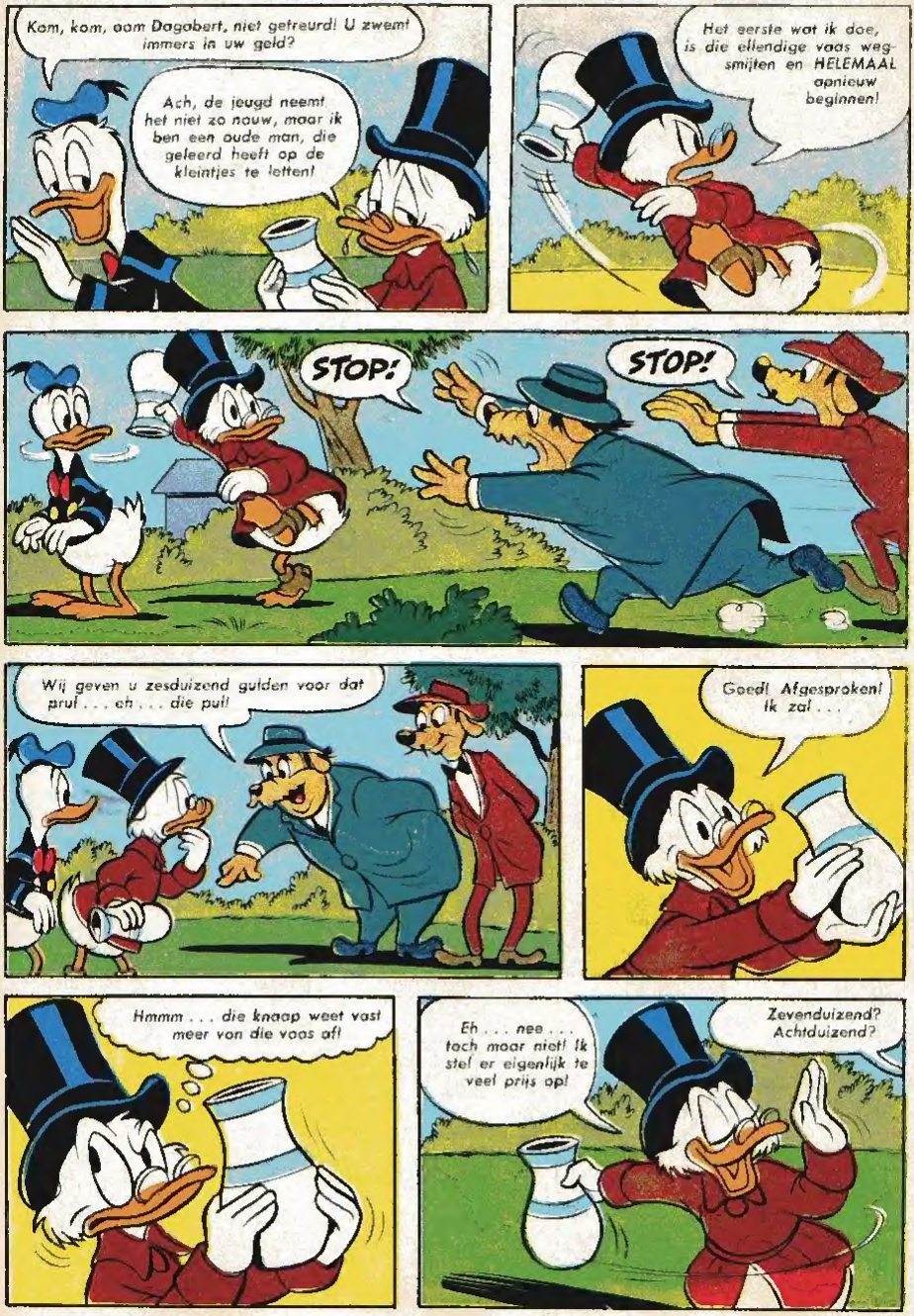
Kom, kom, oom Dagobert, niet getreurd! U zwemt immers in uw geld?
Ach, de jeugd neemt het niet zo nauw, maar ik ben een oude man, die geleerd heeft op de kleintjes te letten!
Het eerste wat ik doe, is die ellendige vaas wegsmijten en HELEMAAL opnieuw beginnen!
STOP!
STOP!
Wij geven u zesduizend gulden voor dat prul . . . eh . . . die pul!
Goed! Afgesproken! Ik zal . . .
Hmmm . . . die knaap weet vast meer van die vaas af!
Eh . . . nee . . . toch maar niet! Ik stel er eigenlijk te veel prijs op!
Zevenduizend? Achtduizend?

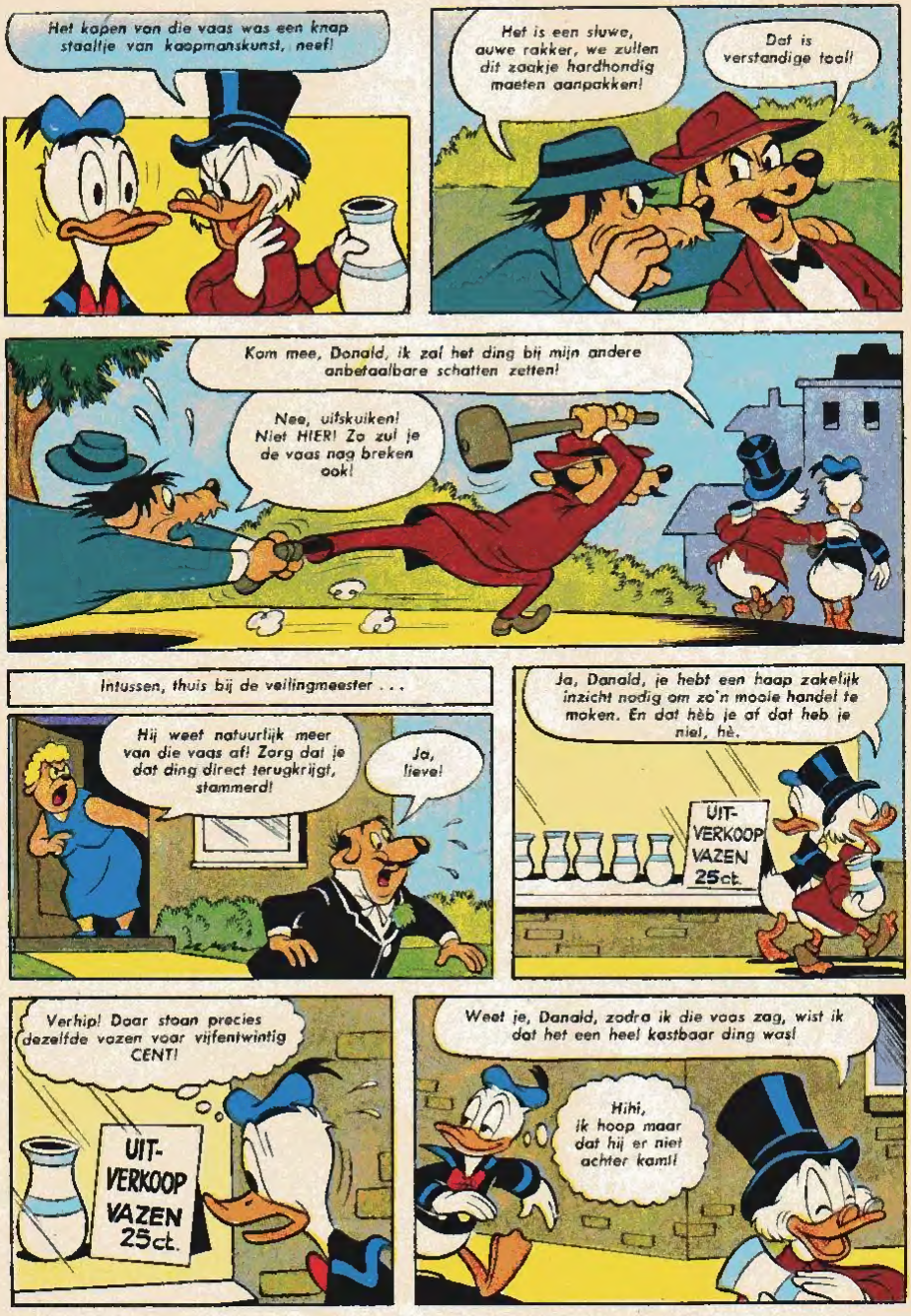
Het kopen van die vaas was een knap staaltje van koopmanskunst, neef!
Het is een sluwe, auwe rakker, we zullen dit zaakje hardhondig moeten aanpakken!
Dat is verstandige taal!
Kom mee, Donald, ik zal het ding bij mijn andere onbetaalbare schatten zetten!
Nee, uitskuiken! Niet HIER! Zo zul je de vaas nog breken ook!
Intussen, thuis bij de veilingmeester . . .
Hij weet natuurlijk meer van die vaas af! Zorg dat je dat ding direct terugkrijgt, stammerd!
Ja, lieve!
Ja, Donald, je hebt een haap zakelijk inzicht nodig om zo'n mooie handel te maken. En dat hèb je af dat heb je niet, hè.
UIT-VERKOOP VAZEN 25ct.
Verhip! Daar staan precies dezelfde vazen voor vijfentwintig CENT!
UIT-VERKOOP VAZEN 25ct.
Weet je, Donald, zodra ik die vaas zag, wist ik dat het een heel kostbaar ding was!
Hihi, ik hoop maar dat hij er niet achter kam!

En thuis . . .
Wat een geluksdag! Die vaas is misschien wel miljoenen waard!
KLING! KLONG!
Oom Dagobert, er wordt gebeld!
Goededag, meneer Duck! Ik kom u een plezier doen! Ik zal die lelijke oude vaas van u terugkopen!
Oho! Dus U weet er nu ook meer van af! Nee, het gaat niet door! Ik heb het geld ervoor gebaden en nu zit ik eraan vast! Hihihi!
Wat nu? Daar zal ik thuis wat over horen!
Zie je wel? Die vent is gewoon niet te bepraten!
Nou, wat kan ons dat schelen? We breken gewoon in en nemen het ding weg!
Om middernacht . . .
Alle lichten zijn uit! Kom mee er op af!
Pas op! Maak vooral geen lawaai!

Een . . .
twee . . .
hup!
Zie jij
hem ergens?
KKRREKS!
Oei!
Wat was dat?
Mijn vaas! Iemand probeert mijn kostbare vaas te stelen!
BENG!
En waag het niet terug te komen!
De volgende morgen . . .
Ik weet 't zeker, Donald!
Die kereis hadden 't op mijn vaas gemunt!
VAZE
25 c

En intussen ... buiten
Zeg jij nu maar niets en let op wat ik doe!
KLING!
KLONG!
Dag, meneer Duck, mijn naam is Van Leydon, directeur van het Oudheidkundig Museum, en dit is mijn collega, professor Da Vinci!
Als een van de meest vooraanstaande burgers van Duckstad wilt u natuurlijk wel vertegenwoordigd zijn op de Vaatwerk Afdeling van het museum, nietwaar...
Deze vaas, bijvorbeeld, zou een onschatbare bijdrage betekenen voor het museum!
Maar maar...
... met vermelding van uw naam, natuurlijk!
GESCHONKEN DOOR DE VRIJGEVIGE
DAGOBERT DUCK
MUSEUM
Maar een vaas van vijfduizend gulden?
O, hij moest eens weten!
Het spreekt vanzelf dat wij er voor zullen betalen, meneer Duck!
Geef meneer Duck 't geld, professor, tienduizend gulden contant!

Zie je wel, jongen, als je maar op hun ijdelheid werkt, trappen ze er altijd in!
Ja, in 10 000 guldentrappen is zo stom nog niet!

Ik heb een mooi winstje gemaakt, Donald, maar toch zal ik die vaas missen. Ik begon er gehecht aan te raken!

Ik ben zo terug, oom Dagobert! Ik zal dat wel even voor u in orde maken!

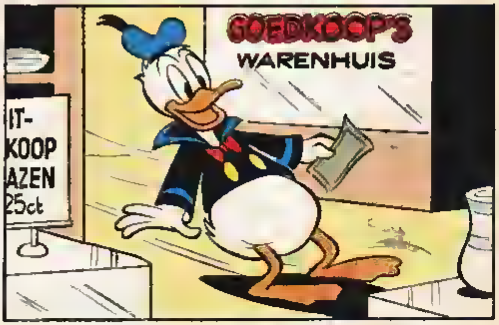
GOEDKOOP'S
WARENHUIS
IT-
KOOP
AZEN
25ct

Geeft u mij voor vijf gulden van die prachtige vazen uit de etalage!
Prachtig? Brrrr!
Zeker, meneer!

Pompedie pom-pom pom!
Zie jij wat ik zie?
Ja!
KREKS!

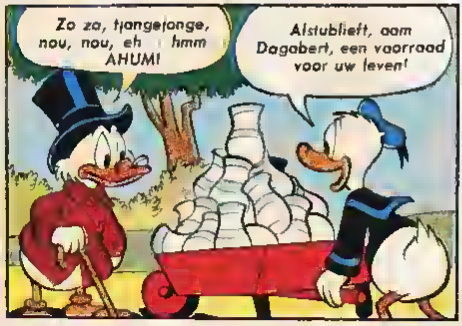
Zo zo, jongetjonge, nou, nou, eh hmm AHUM!
Alstublieft, oom Dagobert, een voorraad voor uw leven!

Zeg, er is vandaag weer veiling! Wat zou je ervan zeggen als we daar eens heen gingen? Wie weet wat we nu weer oppikken, hihihi!

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

EEN ONLEESBAAR POOTJE

JE kunt jezelf beletten leesbaar te schrijven, al doe je nog zo je best, dit wel te doen. Raar, hè? Ga maar eens aan tafel zitten met potlood en papier voor je. Til je rechterbeen iets op en beschrijf met je voet een cirkel tegen de wijzers van de klok in. Schrijf nu je naam eens op. Mooi knoelwerk krijg je nu! Zodra je hand gaat samenwerken met je voet en je rondjes gaat trekken naar links, dan lukt dit. Het maken van leesbare letters niet. Hieruit blijkt wel dat je bepaalde spierbewegingen lang niet zo onbewust maakt als je vaak denkt. Er is altijd nog zóveel aandacht voor nodig, dat we onze spierbewegingen wel afzonderlijk, maar niet gelijktijdig kunnen maken.

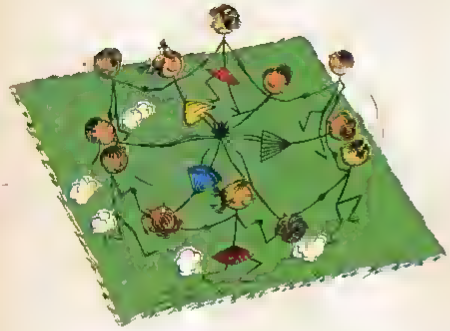

DE DRAAIMOLEN

BIJ het draaimolenspel hebben we een even aantal kinderen nodig. Voor kleuters is het wel wat te moeilijk. Vorm een grote kring. De spelers geven elkaar stevig de hand. Ze worden, om en om, in twee groepen verdeeld. Dus A-B-A-B-A-B enz. De draaimolenbaas staat buiten de kring en geeft het beginsignaal. De kring zet zich nu in beweging. Na een poosje klinkt het bevel: groep A! De A-spelers springen naar binnen, met aaneen gesloten voeten en plaatsen die zoveel mogelijk in het middelpunt van de kring. Daar de anderen blijven rondlopen worden de springers op de hielen of hakken rondgedraaid en omhoog gehouden aan de armen. Het lichaam moet goed recht worden gehouden, anders kan het zitvlak over de grond slepen. Op de waarschuwing: **Opgelet!** heffen de lopers de springers wat omhoog, tegelijkertijd huppen dezen met gebogen knieën weer in de kring terug. Zodra ze allen weer lopen, roept de baas: groep B! En het spel begint opnieuw. Het gaat erom de bewegingen goed uit te voeren. Wie het spel in de war laat lopen of met de voeten niet in het midden blijft draalen, valt bij het verwisselen meteen uit. Tegen het einde van het spel kunnen de commando's elkaar sneller opvolgen. Het spel eindigt natuurlijk wanneer er nog één zwevende speler, met aan weerszijden twee lopers, zijn overgebleven. Wanneer de zwevende speler weer tussen hen in springt, kan hij tot winnaar worden uitgeroepen.

VEERTREKKEN

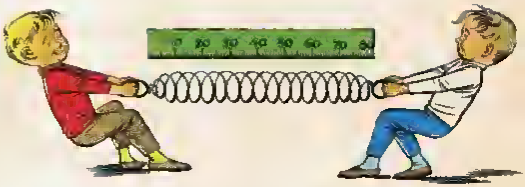

TIM en Tom zijn pas in het bezit gekomen van een prachtige spiraalveer. Natuurlijk willen zij er hun kracht op beproeven. Net als bij touwtrekken pakken ze de uiteinden van de veer stevig vast en ieder probeert de ander over de grensstreep te trekken. Na een poosje zegt Tom: „Laten we eens kijken hoe ver we de veer kunnen uittrekken!" Dat doen ze, terwijl een derde jongen meet hoeveel rentimeter de veer nu lang is geworden. „Tweeëntachtig centimeter!" roept hij. Tim heeft een idee: „Zeg, we maken de veer aan de muur vast en trekken dan SAMEN aan het losse eind; dan wordt hij vast langer!" Goed, dat doen ze ook. Maar als de uitgetrokken veer weer wordt opgemeten, komt hij tot hetzelfde aantal centimeters als voorheen. Hoe is dat nu mogelijk? Dat horen jullie volgende week!

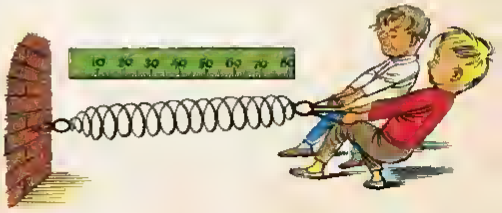

Op een duinpad vlak bij het strand liep Fekko de Clown, samen met zijn hond die Zenobius heette. Dat is een gekke naam voor een bond, maar Zenobius was dan ook geen gewone landhond, Zenobius was een ZEEhond. Ja, écht! Hij droeg altijd een matrozenmuts met rood-wit-blauwe linten, die wapperden in de wind, en bovendien was hij gedresseerd. En knap hoor! Hij kon — om eens wat te noemen — op zijn kop staan, tegelijk op een mondharmonica spelen, en dan sloeg hij nog met zijn achterpoten de maat ook. Ja, Zenobius was een knap beest, en als hij samen met Fekko optrad, kon je de mensen kilometers ver horen lachen.

Nu was het rare dat Fekko met een treurig gezicht liep. En het leek wel of Zenobius zachtjes huilde. Dat kwam omdat meneer Alexander, de directeur van Circus Saltomina, die morgen alle artiesten bijeen geroepen had. Niet omdat hij jarig was — o nee. Want als je in zijn woonwagen had kunnen kijken, dan had je gezien dat iedereen er een gezicht zette alsof hij zojuist een liter levertraan had opgedronken.

„Heren artiesten," had meneer Alexander gezegd, „ik verkoop bijna geen kaartjes meer. En dus verdien ik geen geld. Daarom kan ik niet aan laten plakken dat wij optreden, en als niemand weet dat wij er zijn, komt er ook niemand naar ons kijken. Alles wat ik bezit, heb ik al verkocht. Mijn indianenboeken, mijn geldkist, zelfs mijn speldjesverzameling — maar het heeft geen steek geholpen. Daarom..... daarom moeten jullie vanmiddag onze dieren naar de dierentuin brengen. Want ik heb geen geld meer om eten voor hen te kopen. Voortaan zal Circus Saltomina een circus zonder dieren zijn."

Nu, dat was verschrikkelijk nieuws, maar er zat niets anders op, en dus moesten de tijgers weg. En de leeuwen. En de olifanten, en ook Zenobius. Fekko had nog geprobeerd of hij hem niet mocht houden, omdat Zenobius aan tien haringen per dag genoeg had, en alleen zout water dronk, maar meneer Alexander had gezegd: „Het gaat écht niet, Fekko. Ook Zenobius moet weg. Breng hem terug naar zee, want in de dierentuin hebben ze al zeehonden genoeg."

Tja, en nu begrijpt iedereen waarom ze allebei zo treurig keken.

„Toe Zenobius," zei Fekko, „probeer flink te zijn. In zee kun je toch ook fijn spelen, met andere zeehonden?" „Ik maak liever kunstjes," snikte Zenobius, en de tranen liepen over zijn wangen. Dat is erg hoor, een snikkende zeehond. Je zou zelf ook gaan huilen als je hem gezien had en om hem wat op te vrolijken zei Fekko daarom gauw: „Weet ja wat? We gaan op het strand een afscheidsvoorstelling geven. Voor niks! Dan treden we nog één keer samen op. Ja?"

Wel, je zág Zenobius blij worden! En zo liepen ze even later vrolijk het strand op. „Mensen! Kinderen!" riep Fekko, met de handen als een toeter aan de mond, „de beroemde zeehond Zenobius en ik, Fekko . . . "

Toen hield hij stil. Want alle badgasten renden opeens naar de zee. „Het lijkt wel of ze bang voor ons zijn," blafte Zenobius verbaasd. „Zullen we gaan kijken wat er bij de zee te doen is?" stelde Fekko voor. „Misschien is er iets aangespoeld?"

Illustratie: CAROL VOGES

En zo hard ze konden, liepen ze naar de mensen. Midden tussen hen in stond een Amerikaan. „O-o," jammerde hij, „daar in zee drijven mijne vrouw op ene luchtbed. Zij niet zwemmen kan. Zij verdrinken. Toe, help alstoeblieft!" Maar de golven spatten boog op, en de vrouw was al zover afgedreven dat je haar bijna niet zag. En omdat de golven zo hoog waren, durfde niemand het water in.

„Zenobius!" riep Fekko, „duik jij erin!" Nu, Fekko had het amper ge-

ZENOBIUS zeehond en de duizend gulden

door KEES KETTING

zerd of Zenobius lag al in zee. Jonge-jonge, hij leek wel een raceboot, zó hard ging hij en in een wip was hij bij de vrouw, zette zijn tanden in het luchtbed en zwom terug, dwars door de branding. De badgasten klapten in hun handen, en riepen „Hoera!", de vrouw was nog een beetje wit van de schrik, maar ze gaf Zenobius toch een zoen op zijn natte neus, en de Amerikaan... De Amerikaan haalde een linnen zak tevoorschijn.

„Meneer Clown," zei hij, „uw hond gered beeft mijne vrouw Alstoeblief!" En hij gaf Fekko de zak. Die rinkelde, en was erg zwaar ...

„Het zijn precies duizend guldens," riep de Amerikaan nog, maar Fekko en Zenobius hoorden hem al niet meer. Ze renden terug, en lieten zich met een taxi terugrijden naar meneer Alexander. „Kijk eens!" riep Fekko. „Geld!" En vlug vertelde hij hoe alles gegaan was. „Nu kunnen de artiesten morgen onze dieren terughalen!" riep meneer Alexander, „o wat zullen ze blij zijn! Maar hoe bewaar ik het geld? Mijn geldkist heb ik verkocht!"

Gelukkig had de goochelaar een goocheldoos over en daar kon het geld zolang in. De goochelaar was een man met geheimzinnige ogen, en dik, pikzwart haar, en de artiesten vonden hem niks aardig. Maar ja, hij goochelde erg goed... Die avond waren er heel weinig mensen in het circus, en ze vonden er nog niets aan ook, zo'n circus zonder dieren, en toch gingen alle artiesten blij slapen. Want morgen zou alles weer net zo worden als vroeger.

De volgende dag was het circus in rep en roer. „Het is verschrikkelijk!" riep meneer Alexander handenwringend. „De goochelaar is verdwenen — met het geld. Wat nu?" Hij beide natuurlijk de politie, maar die kon ook niet hup! twee! drie! de dief vangen, en zo zat het circus alweer zonder ene cent. En weer riep meneer Alexander de artiesten bij elkaar, en zei hun dat ze hun dieren toch maar in de dierentuin moesten laten.

„Ik heb een idee!" riep Fekko toen. „Laat mij en Zenobius de stad ingaan. Dan vertonen we ons nummer, voor niks. Ja, niet het hele nummer natuurlijk — een stukje eruit. Als het afgelopen is, zeggen we: „Mensen, kom vanavond allemaal naar het circus Saltomina. Den kunnen jullie de rest zien, en nog veel meer mooie dingen." Zenobius vond het ook een goed pianetje, maar meneer Alexander niet. „Dat helpt immers niks," zei hij somber. „Breng jij Zenobius liever terug naar zee, Fekko."

Fekko en Zenobius gingen stiekem toch de stad in. Ze zochten een mooi plein uit, en in een mum van tijd was het daar zwart van de mensen. Fekko wilde juist roepen „Hooggeacht publiek! Vanavond verder in het circus," toen een barse stem bromde: „Wat moet dat hier?" Voor hem stond een agent. „Wij maken reclame meneer," zei Fekko beleefd. „Om mensen naar ons circus te krijgen," voegde Zenobius eraan toe.

„Dat mag natuurlijk," zei de agent. „Maar jullie maken geen reclame, jullie bedelen." En hij wees op de grond. Daar lag de matrozenmuts van Zenobius die hem van de kop was gegleden. En er waren mensen geweest die zonder dat ze het zagen er geld in hadden gegooid. En dat was bedelen, vond de agent, en dat was verboden. En er hielp niets aan, Fekko kreeg handboeien om, en Zenobius een muilkorf, en zo werden ze naar het bureau gebracht en opgesloten. „Jullie komen pas weer vrij als de boete wegens bedelarij betaald is," zei de agent nog. Daar zaten ze dan, midden tussen nog veel meer gevangenen, achte boeven, zo te zien, die allemaal lagen te slapen.

Toen fluisterde Fekko Zenobius iets in het oor (moeilijk was dat, want zeehonden hebben haast geen oren), en wat daarop gebeurde... Zenobius ging staan, Fekko gaf hem een zetje — en Zenobius begon de cel uit te klimmen, dwars door de tralies! Jij en ik, of Fekko zelf, zouden het nooit gekund hebben, maar een zeehond is lenig, en een beetje glibberig, en het lukte hem! En de andere gevangenen hadden niets gemerkt, die snurkten rustig verder.

Een kwartier later hoorde Fekko de agent aankomen, rammelend met zijn sleutels. En naast hem liep een spinnijdige meneer Alexander, samen met Zenobius. „Zo," zei meneer Alexander. „Zenobius heeft me alles verteld, en met mijn allerallerallerlaatste geld heb ik de boete betaald. Ik zal jullie!" „Luistert u liever eerst naar mij," zei Fekko zachtjes. „Ziet u die kale man, in de cel hier tegenover? Die kent u!"

„Ik ken geen enkele kale man," zei meneer Alexander boos. „Jawel!" bleid Fekko vol. „Laat meneer de agent hem maar eens iets vragen." Dat wilde de agent wel doen en hij porde de kale man aan en vroeg: „Waarom ben jij hier, biljartbal?"

„Ik stak bij rood licht over," mompelde de kale man. „En daarom moest ik een dagje de cel in om dat af te leren."

„Dat is de stem van onze goochelaar!" riep meneer Alexander uit. „Zo is het," zei Fekko. „Hij praatte hardop in zijn slaap en toen hoorde ik dat hij het was. Hij heeft zich natuurlijk kaal geknipt om niet herkend te worden."

De goochelaar deed eerst net alsof hij niets meer wist waar hij het geld verstopt had, maar toen de agent zei dat hij den in de cel moest blijven totdat hij het zich weer herinnerde, vertelde hij met een boos gezicht: „Het ligt in de vijver van het stadspark. Bij de derde boom." Met de loeiende sirene boven op de politie-auto gingen ze erop af! Zenobius dook bij de derde boom het water in, en jawel hoor: hij kwam met de zak geld in zijn bek boven. „Agent," zei meneer Alexander plechtig, „zet u eerst die sirene eens uit. Mooi zo, nu kunnen we elkaar verstaan. Agent, het is toch een geluk geweest dat u Fekko en Zenobius hebt opgesloten, anders hadden wij nooit het geld teruggekregen. Alstublieft!"

En hij gaf de agent twee vrijkaartjes. „Dat willen wij ook wel zeg!" werd er van alle kanten geroepen. Verbaasd draaiden ze zich om. Er stonden minstens vijfhonderd mensen, die allemaal op het lawaai van de sirene waren afgekomen, omdat ze dachten dat er ergens ingebroken was.

„U kunt vanavond kaartjes kópen!" riep Fekko meteen. „Zegt het voort mensen, zegt het voort!"

Die avond was circus Saltomina bijna helemaal uitverkocht, en de volgende avond, toen meneer Alexander met het geld overal aan had laten plakken, en de dieren weer terug waren, puilde de tent uit! Er kon geen kip meer bij! En dat is sindsdien zo gebleven. Zo kwam alles op het nippertje weer in orde, behalve dan voor de diefachtige goochelaar, want die moest vijf jaar lang zakjes plakken in de gevangenis.

Maar ja, dat was per slot van rekening zijn eigen schuld.

de kleine Boze Wolf

WALT DISNEY

Hoho, je was even vergeten dat er punaises door mijn hondschoenen steken, hè?
Au-oeoe!
Zozo, is dat nou je zoon, Midas?
Jo, lontetje!
Eh . . jo . . hij is een beetje . . een buitenbeentje!
Je zoon is gelaof ik wat ochter gebleven bij ons, hè, Midas?
Misschien kun jij hem wat leren met 'n paar slechte voorbeelden?
Dat zal ik groag doen! Maar om te beginnen heb ik een honger als een wolf! Wat heb je te eten?
Doperwtjes.
Bah! Erwtjes! Zie je me soms voor een varken aan?
Wind je niet meteen zo op, Mino . . . Oeps! Ik val!
ZWOESJ!
Hohoho!
Au oui!
Arme vader! Dat kan hier een leuke boel worden!
Zo, ik ga eens kijken of ik iets FATSOENLIJKS te eten kan krijgen!

Wat gemeen! En ze lachte me nog uit ook!
Maar, vader, u hebt altijd gezegd dat een wolf niet gemeen genoeg kon zijn!

Heb IK dat gezegd? Nou, ik zal het haar betaald zetten, zo waar als mijn naam Midas is!

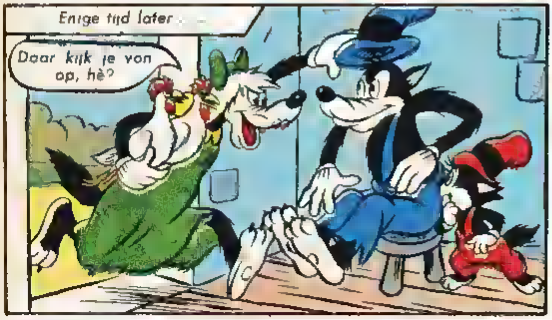
Enige tijd later...
Daar kijk je van op, hè?

Au! Wat is dat?

Dat is vast een streek van jou, Midas!

Hihi! Dat was mijn spel denkussen stoel!
Jij akelige broer, dat zal ik je betaald zetten!

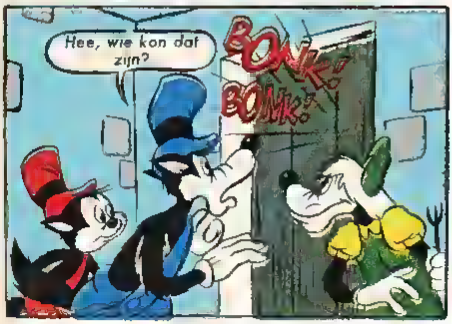
Hee, wie kon dat zijn?
BONK!
BONK!

Kom naar buiten, Midas! Ik moet een hartig woordje met je spreken!

Wat is er?
Za, ben je daar, kippendief!
Ik? Kippendief? Je moet je vergissen!
Geen smoesjes! Ik heb je heus wel herkend, ik zag het aan je rare hoed!
Maar dat was mijn zus Mina! ZIJ had MIJN hoed op!
Die smoes geloof ik niet, Midas!
Wat gemeen! Eerst ontken je de diefstal en dan geef je je arme zus de schuld!
Slik!
Wat een gemene leugen!
Ik zal je leren mijn kippen te stelen!
Kijk die ouwe Midas eens springen!
Arme vader. Nu krijgt hij nog slaag ook!
Lange tijd later
Was het heel erg, vader?
Ik zal haar leren!
De volgende dag . . .
Waarom maak je je zo mooi, Mina? Ben je nog steeds zo ijdel als vroeger?

Vanavond is het Baaswichten Bal!
Dat was ik haast vergeten! Waar is mijn gekleede jas?

Ik heb uw kleren en die van tante Mina in de kast gehangen, vader!
Ik heb een idee! Ik weet hoe ik Mina haar streek van gisteren betaald kan zetten!

Za, en nu mijn baljurk aan! De Baaswichten zullen niet weten wat ze zien!

Geweldig! Wat zie IK er duur uit, zeg!

Za . . . Oei! Iemand heeft een gat in mijn jurk gesneden!

Dat heb JIJ gedaan, Midas!
Hihihi!

Maar DAAR zul je vaar baeten! Dit is het ergste wat je een maale vrauw kunt aandoen!

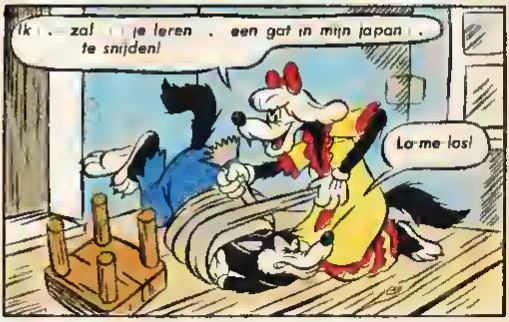
Ik . . zal . . je leren . een gat in mijn japan . . te snijden!
La-me los!

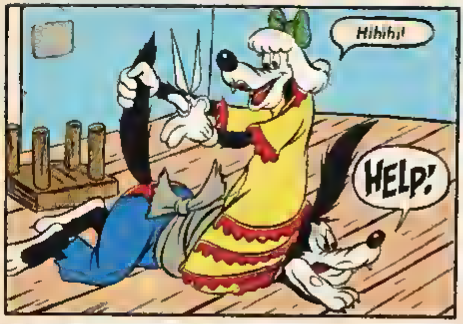
Hihihi!
HELP!

Oei!
Hoho! Je bent de belachelijkste wolf die ik ooit heb gezien!

Net een poedel!
Wat gemeen! Mijn mooie staart! Mijn trots! Zo kan ik me niet onder mijn vrienden vertonen!

Die twee haeven niet voor de Booswichtenclub! Die club hebben we hier thuis al!

De volgende dag
Is er niets anders te eten in dit huis hier?
Go de biggetjes vangen, hohoho!

Wat bedoel je hoho? Als ik dat wil, ga ik ze heus wel vangen!
Het is MIJ nog nooit gelukt, denk je werkelijk dat het jou wel zal lukken?

Dat zullen we wel eens zien!
Ik ben benieuwd!

Ze zal de biggetjes nooit te pakken krijgen! Dat wordt de graatste teleurstelling von haar leven, Wolfje!
Ik hoop t!

Een half uur later .
Zo, hier ben ik al weer!
Het is niet te geloven Mina!
Nu is het afgelopen!

Zo, dit noem ik pas lekker ETEN!
Help, Wolfie!

En omdat jij me op het idee hebt gebracht, Midas krijg jij ook een biggetje!

Dank je, Mina! Plotseling schijn je helemaal te vergeten gemeen te zijn!

Kun je ons niet op de een of andere manier helpen?
Ik moet iets bedenken! En vlug ook, voor het te laat is!

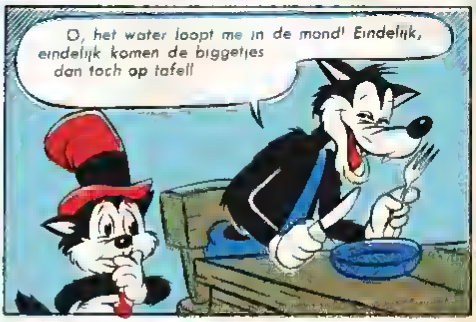
O, het water loopt me in de mond! Eindelijk, eindelijk komen de biggetjes dan toch op tafel!

Wacht, tante Mina! Ziet u niet hoeveel plezier u vader doet?

Ja, dat hindert me eigenlijk al een hele tijd!
Ik weet iets dat HEM meer zal hinderen dan wat ook, tante Mina!

Wat dan, Wolfje?
Laat de biggetjes vrij dat is het ergste wat u hem kunt aandoen!

Dat is een goed idee! Zeg, je bent een geweldig BOOS Wolfje! Zo'n gemene streek is fijner dan varkens karbonade!

Weg wezen!
Vooruit, jongens!
Bedankt, Wolfje!

HEE, de biggetjes gaan er vandaar! Hou ze tegen!

Hihi, kijk hem eens kwaad zijn!
Dus jij hebt de biggetjes laten gaan, alleen om mij dwars te zitten!

En je zaantje bracht mij op het idee, dat is een jongen om trots op te zijn, Midas!

Wat een gemene streek! Wat een ln gemene streek!

Ik heb een huis vol gemene familieleden! Ik zou er bijna een brave wolf van worden!
Dat zou TE mooi zijn, vader!

Avontuur in Frankrijk

GESCHREVEN DOOR
ROBERT BATEMAN

„Op die manier," mompelde Archie, „zou ik m'n hele leven willen doorbrengen." Hij lag plat op zijn rug in het zand en glom van z'n hoofd tot z'n tenen van zonnebrandolie. Hij had op z'n gemak ontbeten, wat rondgelopen op de kleine markt in Tossa de Mar en was toen met Harry gaan zwemmen. Ze lagen nu in een smalle zanderige baai, met een diepe grot achter ben.

Harry opende zijn ogen en keek naar zijn tenen. Hij liet ze even op en neer wippen, alsof hij zich ervan wilde overtuigen dat zijn spierenstelsel nog in orde was. Hij scheen gerustgesteld. „De maaltijden," zei hij peinzend, „zouden we drie keer per dag door de bedienden van dat jacht hier kunnen laten bezorgen."

„Welk jacht?"

Harry wees naar een blinkend wit luxejacht, dat het enige vaartuig was binnen hun gezichtskring. „Dat jacht daar. Mijn jacht. Gewoonlijk leg ik 't altijd bij Monte Carlo voor anker, bij al de rijke Griekse reders, maar zo af en toe heb ik behoefte aan een wat eenvoudiger leven. Maak het je gemakkelijk, beste jongen."

„Dank je zeer," mompelde Archie. „Geef me eens even de champagne aan, wil je?"

Plotseling stond Harry op. „Als we hier blijven liggen, lopen we de lunch mis, en in Spanje krijg je niets tussen de lunch en het avondeten."

Geschrokken keek Archie Harry aan. „Wie heeft dat gezegd?"

„Alphonse, de chauffeur."

„Nou, hij kan het weten." Archie rende naar de zee en dook met een plons in het water.

Honger en de vrees de lunch mis te lopen deden hem terug twee keer zo snel zwemmen als heen. Hierdoor hoorde hij ook niet het geroep dat kwam van een lage met zeewier begroeide rots die bij de volgende baai tien meter uit de kust boven het water uitstak. Hij was er bijna voorbij gezwommen toen hij een in elkaar gedoken figuur zag die met zijn armen zwaaide.

„Help!"

Archie keerde zich op zijn rug om te zien hoever Harry achter hem lag. Dit was maar enkele meters. Harry stak een hand op om te kennen te geven dat hij het geroep ook had gehoord.

Samen zwommen ze naar de rots. Hij was zo glibberig, dat Archie geen houvast erop kon krijgen. Watertrappend en bijgend naar adem zwom hij naar de andere zijde en vond daar een smalle richel, zonder zeewier. Harry was daar al en was bezig zich naar de bovenkant van de rots te werken.

Pas toen ontdekte Archie wie er geroepen had. De figuur op de rots lag nu uitgeput neer; het was Eddie Dewlack. Zijn gezicht zag doodsbleek en een klein straaltje bloed sijpelde langs zijn wang.

Moeizaam klauterde Archie naar boven en was even later bij Harry. Hij stootte zacht tegen Eddies schouder en toen deze niet reageerde, schudde hij hem heftig. „Eddie! Kom bij je positieven! Vertel ons wat er is gebeurd!"

Heel traag, alsof hij maar half wakker is, gaf Eddie antwoord. „Er was een scherpe rots, vlak onder het water."

„Ja en?"

„Ik moet er met mijn hoofd tegen aangedoken zijn. Ik ging als een steen naar beneden... Het leek wel of 't me niet schelen kon of ik verdronk of niet... tenminste tot ik geen adem meer kon halen. Toen begon ik naar boven te worstelen en speelde het klaar hierop te komen."

„Denk je dat je kunt zwemmen?" vroeg Harry terwijl hij de nog steeds bloedende wond op Eddies voorhoofd aandachtig bekeek.

Eddie glimlachte zwakjes. „Ik geloof niet eens dat ik me zelfs maar verroeren kan. M'n armen en benen lijken wel van rubber."

Archie keek naar de mensen op het strand. „We zouden naar het strand kunnen zwemmen en proberen een boot te krijgen," stelde hij voor. Maar Harry was daar tegen. „Die wond is tamelijk ernstig. Tegen de tijd dat we terugzijn met een boot, zou hij er weleens beroerd aan toe kunnen zijn. Ik zal hem naar het strand moeten trekken."

„Trekken? Zal hij zich wel drijvende weten te houden. Hij is volkomen uitgeput."

„Jij zwemt mee. Als Eddie en ik kopje ondergaan kom je helpen. Begrepen?" Harry wachtte verder niet op tegenwerpingen; hij tilde Eddie bij zijn schouders op en trok hem voorzichtig naar de rand van de rots. Eddie bewoog zich niet: hij werkte mee noch tegen. Zijn ogen waren gesloten en zijn armen en benen hingen slap neer. Archie keek hem eens aan en kreeg opeens een bensuwend gevoel van angst. „Jouw plan staat me niks aan. Stel je voor dat zijn hoofd, in de toestand waarin hij nu is, onder water raakt. Hij zal verdrinken voor we er erg in hebben."

Harry kwam heel dicht bij Archie, zodat Eddie, als hij bij bewustzijn was, hem niet zou kunnen horen. „Als we hem hier laten, zal hij doodbloeden. Denk nou niet dat het mij erg aantrekt dat hele eind met Eddie te zwemmen. Maar het is het beste wat we kunnen doen — voor Eddie."

Archie keek weer naar 't strand. Nu ze er niet gewoon, recht opaf zouden kunnen zwemmen, leek het opeens veel verder weg. „Komop dan, ik ga er eerst in en pak z'n benen." Hij liet zich voorzichtig in het water glijden, hield zich met een ▶

Illustratie: TED MATHIJSEN

Eddie Dewlack, die, op weg naar Spanje in Frankrijk naar een oud familiebezit zoekt, wordt voortdurend in het oog gehouden door Rudolf, de Duitse reisleider. De tekening, aan de hand waarvan Eddie op zoek wil gaan, wordt hem ontstolen maar Archie, een jonge amateur-detective, heeft er een kopie van gemaakt. In Zuid-Frankrijk gaat Eddie, tijdens een oponthoud in de buurt van Garabit, de bergen in. Weer wordt hij gevolgd door Rudolf. Archie en Harry Mortimer, die zich zorgen maken om Eddie, zien hem tussen twee bouwvallige huizen verdwijnen. Wat kan Eddie met die huizen te maken hebben?

hand aan de rand van de rots vast en schoof met de andere Eddies benen naar zich toe. De inspanning die het Harry kostte, een bewusteloos lichaam op te tillen, was duidelijk op zijn gezicht af te lezen.

Toen gleed Harry uit!

Archie zag een plotselinge, vlugge beweging en hoorde Harry's waarschuwende kreet, maar kon niet meer uit de weg komen. Het volle gewicht van Eddie Dewlack stootte tegen zijn borst en de harde knie van Harry, die zijn evenwicht verloor, bonkte zijn hoofd onder water. Archie voelde zich zinken en het water zijn mond en neus binnenstromen, toen raakten zijn voeten de bodem.

Ondanks de klap tegen zijn hoofd, kon hij nog helder genoeg denken om zich door zijn knieën te laten zakken totdat hij op het zand en de stenen op zijn hurken zat. Toen zette hij zich zo hard mogelijk af, naar boven.

Hij had een gevoel of z'n longen zouden barsten en door zijn hoofd joegen vreemde, gierende geluiden. Elke fractie van een seconde scheen een leven te duren en ofschoon hij snel naar de oppervlakte schoot, leek het hem of hij niet vooruitkwam, alsof hij voortsnelde in een droom.

„Archie!"

De schreeuw golfde om hem heen toen hij, snakkend naar adem, z'n hoofd boven het water uitstootte. Harry en Eddie waren ongeveer vier meter van hem verwijderd. Eddie lag op zijn rug, terwijl Harry, watertrappend, hem van onderen drijvend trachtte te houden. Archie zwom naar hen toe en bracht één hand onder Eddies schouders.

En toen gingen ze.

Het voorstel van Harry had al moeilijk uitvoerbaar geleken, maar bleek nu dubbel zo moeilijk. Harry had nog goed de schrik te pakken van zijn val en hij, Archie, had zoveel water binnengekregen, dat hij veel minder steun kon geven dan hij had gehoopt. Hij kwam tot het doffe besef dat het er niet langer om ging hoe lang ze er over zouden doen, maar of ze er wel zouden komen ..

Ondanks alles had hij toch even binnenpret bij de gedachte aan wat er in Harry moest omgaan — dat er aan Eddie geen ontkomen aan was op zijn vakantie. Hij hing aan hun nekken als een molensteen.

„Archie, zwem zo vlug je kan naar het strand en haal een boot. Ik zal proberen hem alleen te houden."

Aarzelend liet Archie Eddie los en liet het volle gewicht nu aan Harry over. Eddie zonk onmiddellijk dieper in het water, maar Harry had dit al zien aankomen en was er meteen bij Eddies hoofd op te tillen zodat zijn mond en neus boven de golven bleven. Met een armzwaai stelde hij Archie gerust.

Archie sloeg krachtig zijn armen uit, maar paste wel op dat hij niet zo hard van stapel liep dat hij te vlug zijn krachten verspilde. Hij bepaalde met een snelle blik de richting die hij uit moest en probeerde toen, met zijn hoofd opzij, te crawlen. Maar het water was te woelig, en hij was genoodzaakt met een langzame, regelmatige borstslag verder te gaan. Hij durfde niet om te kijken om te zien hoe ver hij al gevorderd was of hoe Harry en Eddie het uithielden.

Het ademhalen werd steeds moeilijker. Zijn longen vol te krijgen kostte hem evenveel inspanning als het regelmatig bewegen van zijn armen en benen. Zijn hoofd, dat nog nadulzelde van de klap van Harry's knie, was één, felle, tegenwerkende pijn.

En toen zei een langzame, trelterende stem in zijn binnenste: „Hou er meer mee op! Het heeft geen zin, Archie! Je haalt het nooit, en dat weet je zelf best!"

Woedend schudde hij met zijn hoofd en de slagen werden wild en onhandig. Hij voelde zijn benen zakken en wanhopig besefte hij dat hij geen kracht genoeg over had om water te trappen en terug te komen in een regelmatige slag. Zijn benen zakten steeds meer, tot hij bijna rechtop stond; slechts zijn armen deden nog een armzalige poging hem drijvende te houden.

Toen stootte hij zijn teen, hard en pijnlijk, tegen een kiezel! De schok die hij kreeg, maar ook het gevoel van opluchting bij het raken van de bodem gaven hem nieuwe kracht. Hij ontdekte dat hij met zijn ogen dicht had gezwommen; hij opende ze en zag dat hij nog maar nauwelijks honderd meter van het strand verwijderd was; hij zag vrolijk gekleurde parasols, ligstoelen en mensen die languit lagen te zonnebaden.

Hij probeerde te lopen en viel onmiddellijk om. Spoedig had hij zijn evenwicht teruggevonden en ging nu wat langzamer verder tot zijn schouders boven het water uitstaken.

„Help!" Het was eerst een zwakke, gorgelende kreet, maar hij spoog het water uit zijn keel en riep opnieuw.

Een akelige situatie, waarin inderdaad gauw hulp moest komen opdagen. Zouden ze hem bijtijds horen? Er hing een leven van af . . .

ditjes en datjes van Donald Duck

Heb je die al?

DE giraf die op deze postzegel van de republiek Niger is afgebeeld, behoort tot de merkwaardigste dieren van de Afrikaanse wildernis. Hij is in totaal zes meter hoog en geen enkel ander dier ter wereld overtreft hem in hoogte. Zijn bijzonder lange hals stelt hem in staat een hoge boom van onder tot boven kaal te eten. De giraf is een gezelschapsdier, dat komt op de postzegel ook tot uiting. Hij leeft in kudden en slechts zelden wordt een „eenzame" giraf aangetroffen. Boven op zijn kop zie je twee korte horens, maar deze horens worden bijna nooit als wapen gebruikt. De belangrijkste wapens van de giraf vormen zijn achterpoten, waarmee hij enorm harde trappen kan geven. Elk dier in de wildernis is daar bang voor. Voor de bloedtoevoer naar de kop is een zeer sterk hart nodig, want het bloed moet twee meter omhoog gestuwd worden. De bloeddruk van een giraf is dan ook twee maal zo hoog als die van een mens. De wanden van de aderen van het dier zijn meer dan een centimeter dik. De giraf is aan het uitsterven en het is dan ook om de aandacht te vestigen op het feit dat deze dieren onze bescherming nodig hebben, dat de hier afgebeelde postzegel (uit een serie van 2 stuks) in december 1960 werd uitgegeven.

STRANDFEEST

't Is prachtig weer!
Een gouden zon!
Een hemel stralend blauw!
Trek vlug je mooiste badpak aan,
We zullen heerlijk zwemmen gaan!
Het wordt 'n strandfeest, kolossaal
Een zonnig feest voor allemaal
Het strandfeest lokt, kom gauw!

Het warme zand,
't Gezellig strand
Maakt elle mensen blij.
Ga mee naar Scheveningen toe,
Met broer én zus, met pa en moe
Dat wordt 'n strandfeest, kolossaal!
Een zonnig feest voor allemaal
Een strandfeest zorgeloos vrij!

Geen bloemen plukken

Als je eens fijn wandelt door bossen en weiden, langs sloten en korenvelden en daarbij goed om je heen kijkt, zie je allerlei leuke in het wild groeiende bloemen en struiken en wie wil zijn moeder nu niet eens verrassen met een fleurig veldboeket? Bedenk dan echter wel dat het in Overijsel (en in nog enkele streken) verboden is veldbloemen te plukken! Speciaal om zeldzame soorten voor uitsterven te behoeden — daar handjes thuis houden!

* * * * *

NIET ZO LEUK

Prins Philip van Engeland, die nog niet zo lang geleden een bezoek aan India bracht, moest al die tijd met een grote vlek op zijn voorhoofd rondlopen. Bij zijn aankomst in de stad Mavikalan bracht een stokoude vrouw met vurrode verf de „Tikal" aan, een geluksteken.
Prins Philip bedankte uitbundig, maar leuk vond hij het niet, omdat het geluksteken er niet afgewassen mocht worden. Later zei hij tegen koningin Elizabeth: „Zo'n Tikal kan me gestolen worden. Ik heb me nog nooit zo ongelukkig gevoeld!"

DAANTJE dierenvriend

DROOGWANTEN Mijn vriendje Max en ik hebben de hele middag droogwanten voor onze honden zitten naaien.
Heus waar! Met een stopnaald en een dikke draad katoen. Moeder knipte ze uit de goede stukken van half versleten badhanddoeken en ze deed ons voor hoe we te werk moesten gaan. Twee keer een rijgsteek langs de gehele omtrek (zie tekening rechtsonder) behalve de bovenkant, want die moest natuurlijk openblijven. De rafels aan de bovenkanten van de wanten „slingerden" we gewoon om zoals dat in „vakkringen" schijnt te heten.
Gelukkig regende het die dag pijpestelen zodat Flip en Doggie, toen we ze uitlieten, lekker dóórnat werden en wij bij thuiskomst de nieuwe droogwanten meteen in gebruik konden nemen.
Ik verzeker je dat zulke wanten het goed doen hoor, veel beter dan zo'n shert van een handdoek. In een ommezien waren Flip en Doggie weer „kamerdroog". En moeder ons maar prijzen, dat we toch zulke goede bazen waren, enzovoort. Goed, ze had gelijk, wij waren het er helemaal mee eens — !

Tom Poes en de WISPEN

OOK AL GOED! DE WISPENTEMMER RUDT NOG DRIE UUR IN NOORDELIJKE RICHTING. KRIJGT DAN 'N LEKKE BAND, BEGEEFT ZICH NAAR HERBERG "DE EVER"!.....
BEDANKT!
...EN KOMT HIER NOOIT MEER BINNEN!
HOE WEET HIJ DAT ALLEMAAL ?!? VAST EN ZEKER DOOR DIE WESPESTEKEN!?
DOOR WISPESTEKEN! WIE GESTOKEN WORDT, IS ZIENER...
...ZOLANG BULTJES ROOD ZIJN.
DUS ZO GING DAT OOK BIJ HEER BOMMEL EN JOOST!
NU BEGRIJP IK WAAROM U DIE WISPEN ZO GRAAG WILT HEBBEN.
ZWIJG NU! ZAPUIT IN GOEDE VLIEGBUI; NIET VERMOEIEN MET BABBELS!
ZÓ GROOT IS DE SNELHEID VAN EEN BOMMEL, DAT EEN IJZERSTERKE BAND BEZWIJKT! NU ZULLEN OOK DE WISPEN 'T WEL HEBBEN OPGEGEVEN!
HERBERG DE EVER

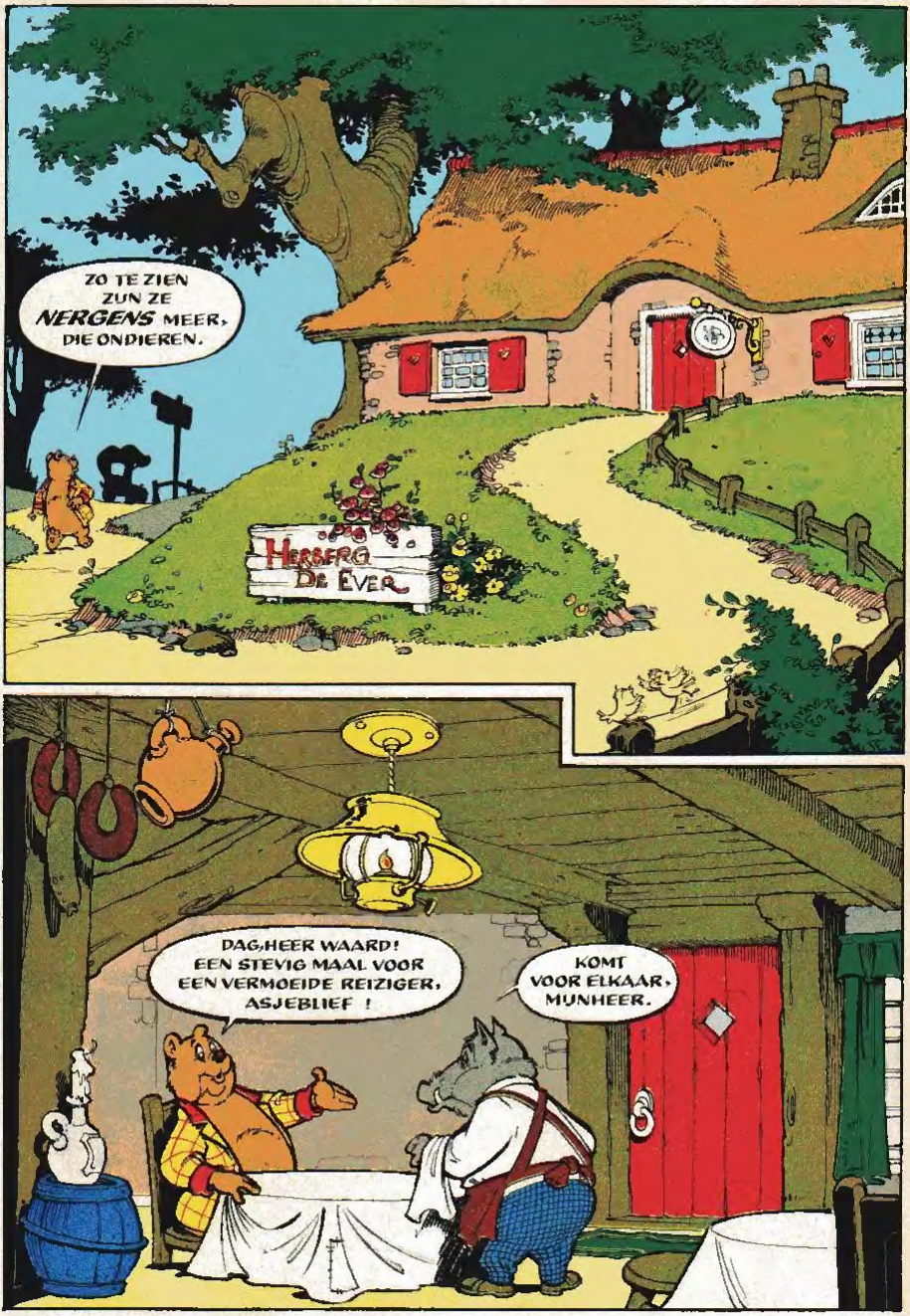
ZO TE ZIEN ZUN ZE NERGENS MEER, DIE ONDIEREN.
HERBERG DE EVER
DAG,HEER WAARD! EEN STEVIG MAAL VOOR EEN VERMOEIDE REIZIGER, ASJEBLIEF !
KOMT VOOR ELKAAR, MIJNHEER.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Posthus 497. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

VRAAG UW WINKELIER
LEUKE DESSINS EN KLEUREN
KNOTSGOED
Setterlaine
Helanca BROEKEN EN KNICKERBOCKERS
MET EEN FANTASTISCH SPELDJE ER BIJ
Setterlaine
Setterlaine